SERIJA NOVAC · III

Zaokruženo naviše

Zašto smo prestali računati i tko na tome zarađuje

SOLIDUS DIGITAL

SERIJA NOVAC · III

Zaokruženo naviše

Zašto smo prestali računati i tko na tome zarađuje

SOLIDUS DIGITAL

© 2026. Sva prava pridržana.

Teza

> Cijena ne mora rasti da bi se na njoj zaradilo više. Dovoljno je da postane neusporediva.

Kupac ima samo jednu stvarnu obranu — usporedbu. Sve ostalo dolazi poslije nje ili ne dolazi uopće.

Promjene koje otežavaju usporedbu sustavno su profitabilne, pa nastaju same i vraćaju se i nakon uklanjanja. Promjene koje je olakšavaju sustavno su neprofitabilne za onoga tko ih uvede, pa se gotovo uvijek pojavljuju propisom.

I. DIO — MJERA

Kako mozak čita broj.

1

Kava koja je poskupjela, a nije

Dvije cijene za istu kavu, u istom kafiću, za istim stolom.

11,00 kn

1,46 €

Koja je veća?

Uzmite trenutak. Nema zamke, nema sitnog tiska, i obje su cijene istinite.

Odgovor: nijedna. Tečaj po kojem je Hrvatska ušla u europodručje iznosio je 7,53450 kuna za euro. Podijelite li 11,00 tim brojem, dobit ćete 1,45996. Razlika između te dvije cijene iznosi četiri stotinke lipe — manje od pola stotinke centa, na kovanici koja se, dok je postojala, ionako ostavljala u tanjuriću pokraj blagajne.

Ništa od toga nije tajna. Tečaj je bio objavljen mjesecima unaprijed, na pet decimala, jednak za banku, državu i pekarnicu. Obje su cijene gotovo šesnaest mjeseci stajale jedna pored druge na svakom cjeniku u zemlji, jer je dvojno iskazivanje bilo zakonska obveza.

Pa ipak, tri i pol godine kasnije, ista se rečenica čuje na tržnici, u tramvaju i za obiteljskim ručkom: *otkako je došao euro, sve je poskupjelo.* Izgovaraju je ljudi koji nisu ni glupi ni neinformirani. Izgovaraju je ekonomisti kad odlože torbu s posla.

Ako ste maloprije i sami na trenutak zastali nad onim dvjema brojkama — a većina ljudi zastane — onda ste upravo izveli pokus kojim ova knjiga počinje. Nije vam nedostajao podatak. Imali ste svaki. Nedostajala vam je, na sekundu, mogućnost da ih usporedite bez računanja — a upravo je ta mogućnost, a ne cijena, ono što je 1. siječnja 2023. nestalo iz gotovo četiri milijuna glava.

Iz toga slijedi rečenica koja nosi ostatak knjige:

Cijena ne mora rasti da bi se na njoj zaradilo više. Dovoljno je da postane neusporediva.

Vratimo se u siječanj 2023., jer se ondje vidi kako to izgleda iznutra.

Sjedite za istim stolom za kojim ste sjedili i prije Nove godine. Ista šalica, isti konobar, isti pogled kroz isto staklo. Račun kaže 1,46.

Pogledate broj — i on vam ništa ne govori. A nije nov: taj isti broj, sitnim znamenkama, stajao je na tom cjeniku već četiri mjeseca. Četiri mjeseca gledali ste ga svaki dan. Niste ga vidjeli nijednom. Oko čita samo jedinicu u kojoj misli; sve ostalo je šara na papiru.

Gotovo trideset godina znali ste, bez razmišljanja, je li kava skupa. Taj je osjećaj nestao preko noći. Pa ruka poseže za jedinim dostupnim alatom: množenjem. Jedan četrdeset šest puta sedam i pol… otprilike jedanaest. Dobro. Isto je.

Sljedećih tjedana to ćete množenje raditi desetke puta dnevno. Na blagajni, pred policom, nad jelovnikom. Radit će ga prodavačica koja vam vraća ostatak, i umirovljenik ispred vas, i dijete koje kupuje žvakaće. Cijela zemlja, u sebi, množi sa sedam i pol.

A onda će, negdje tijekom godine, množenje početi davati čudne rezultate. Kava više neće biti 1,46. Bit će 1,60, pa 1,80, pa dva eura. Ruka će pomnožiti: trinaest i pol kuna. Petnaest.

Taj je osjećaj stvaran, i ova knjiga ni na jednoj stranici neće tvrditi da nije. Ali u njemu se krije mehanizam stariji od eura, stariji od novca kakav poznajemo, i jednako djelotvoran u Zagrebu, Berlinu, Sofiji i São Paulu.

Da bi ga se vidjelo, treba se vratiti na ona dva računa i dovršiti posao koji tog siječnja gotovo nitko nije dovršio.

Treba izračunati.

Zaokruživanje nije bilo jednosmjerno

Kava iz prizora nije izmišljena: kafić uz zagrebačko jezero Jarun objavio je svoj dvojni cjenik već u kolovozu 2022., i espresso je na njemu stajao 11 kuna — 1,46 eura.[1]

Zanimljivije je ono što se dogodilo tamo gdje je kava stajala devet kuna. Devet podijeljeno sa 7,53450 daje 1,1945, a to se po pravilima zaokruživanja spušta na 1,19 — pa je ta kava poštenom konverzijom pojeftinila za tri i pol lipe.

Zaokruživanje, provedeno po propisu, išlo je u oba smjera. Ali zanimljivije je što se s ta dva smjera poslije dogodilo u javnom pamćenju: cijena koja se pomaknula naviše prepričana je tisuću puta, ona koja se spustila nijednom. To nije nemar. To je svojstvo koje će se u petom poglavlju pokazati kao polovica cijele zagonetke: gubitak se pamti, dobitak se knjiži u očekivano i nestane. Statistika broji oba smjera. Sjećanje broji jedan.

Postoji i izmjerena verzija istog računa za cijelu ekonomiju. Eurostat je procijenio da bi mjesečna inflacija u Hrvatskoj u siječnju 2023. bila niža za između 0,04 i 0,18 postotnih bodova da prelaska nije bilo — jednokratno, a u veljači i ožujku učinak se više nije mogao razaznati od nule.[2] Isti zaključak daje i zajednička analiza Europske centralne banke i Hrvatske narodne banke: bez skoka cijena usluga u siječnju godišnja bi inflacija bila niža za najviše oko 0,4 postotna boda — jednokratno, i to usred najveće inflacije u generaciji.[3]

Stotinke postotnog boda, jedan mjesec. To je, prema svemu što se dade izmjeriti, cjenovna cijena zamjene valute.

Između izmjerenih stotinki i doživljenog udvostručenja zjapi provalija.[4] Uobičajena su dva načina da je se zatvori, i oba su prečaci. Prvi: statistika laže, trgovci su nas opljačkali, brojke su namještene. Drugi: ljudi su iracionalni, ne znaju računati, podlegli su panici. Prvi prečac vrijeđa aritmetiku. Drugi vrijeđa milijune ljudi koji su desetljećima besprijekorno računali u valuti koju su poznavali.

Ova knjiga ne uzima nijedan. Umjesto toga tvrdi nešto neudobnije: obje su strane izmjerile točno — ali nisu mjerile istu stvar. Statistika je mjerila cijene. Ljudi su mjerili nešto drugo, nešto što nijedan indeks ne obuhvaća, a što je za svakodnevni život važnije od cijena samih.

Mjerili su vlastitu sposobnost da cijenu *usporede*.

I ta je sposobnost 1. siječnja 2023. doista pretrpjela štetu — samo što se šteta nije dogodila na cjenicima, nego u računu koji svaka glava obavi prije nego što ruka posegne za novčanikom. Da bi se vidjelo što se točno slomilo, treba rastaviti taj račun na dijelove. Ima ih tri, i kroz cijelu će se knjigu vraćati kao tri lika iste drame.

Broj, vrijednost, jedinica

Na cjeniku piše: kava — 1,46 €.

Prvi lik je broj: jedan zarez četrdeset šest. Broj je jedino što je napisano, jedino što oko vidi i jedino što pamćenje sprema. Broj je površina cijene.

Drugi lik je vrijednost: ono što ta kava doista košta, izraženo u jedinom mjerilu koje je ikome stvarno stalo — u ostatku života. Koliko minuta rada stoji ta šalica? Čega se treba odreći da bi se popila? Je li to više ili manje nego lani, više ili manje nego u kafiću preko puta? Vrijednost je ono što se cijenom zapravo želi doznati. Nevolja je u tome što vrijednost nigdje ne piše. Ne postoji cjenik na kojem stoji: *kava — sedam minuta vašeg rada*. Vrijednost se mora izračunati, svaki put, iz broja.

Najpošteniji tečaj za vrijednost bilo bi vrijeme. Uz satnicu od, recimo, deset eura, kava od dva eura stoji dvanaest minuta rada; ista kava uz satnicu od pet eura stoji dvadeset četiri. Taj se tečaj nikad ne ističe, i ne može se isticati: plaća, jedini podatak iz kojeg bi se izračunao, i sama je broj izražen u jedinici. Vrijednost se zato u praksi procjenjuje uspoređivanjem jednog broja s drugim brojem — a nijedan od njih nije ono što se zapravo želi znati. Ta sitnica izgleda bezazleno. Drugo poglavlje pokazat će da je na njoj sagrađena cijela jedna iluzija, i da iluzija ima ime staro gotovo stotinu godina.

Treći lik povezuje prva dva, i on je tihi protagonist ove knjige: jedinica. Euro. Kuna. Dolar, jen, bod vjernosti, mjesečna rata, „kredit“ u aplikaciji. Jedinica je pravilo prevođenja između broja koji piše i vrijednosti koja se traži. I jedinica ima jedno svojstvo po kojem se razlikuje od druga dva lika, svojstvo toliko obično da se gotovo nikad ne izgovori naglas:

jedinicu nikada ne bira onaj tko plaća.

Biraju je drugi — država, središnja banka, trgovački lanac, zrakoplovna kompanija, platforma za igre. Onaj tko plaća dobiva je zadanu, kao što dobiva gramatiku jezika na kojem je odgojen.

Dok je jedinica stabilna i poznata, ona je nevidljiva, i tako i treba biti. Gotovo trideset godina života u istoj valuti izgradi u glavi nešto što se najtočnije može nazvati *cjenovnim sluhom*: trenutačan, nesvjestan, zapanjujuće precizan osjećaj za to koji je broj u redu, a koji nije. Deset kuna za kavu — normalno. Dvadeset — otimačina, osim u hotelu. Taj sluh nije znanje o cijenama; to je desetljećima taloženo iskustvo tisuća kupnji, sažeto u refleks. On je razlog zašto se u vlastitoj valuti nikad ne računa: nema potrebe. Odgovor stigne prije pitanja.

Sluh se, važno je reći, ne uči — taloži se. Prva cijena sladoleda iz djetinjstva, prvi džeparac, prva plaća, prva stanarina: svaka od tih brojki ostavila je crtu na unutarnjem ravnalu, i ravnalo je zato kod svakoga drukčije. Tko je prvu plaću primio devedesetih, mjeri drukčije od onoga tko ju je primio lani; tko živi u velikom gradu, drukčije od onoga tko svaku cijenu i danas provjeri protiv one „kod nas“. Cjenovni sluh nije tablica — biografija je. I zato zamjena jedinice nije administrativni čin, nego zahvat u nešto osobno: promijeniti čovjeku jedinicu znači promijeniti mu mjeru kojom je izmjerio vlastiti život.

Svatko tko je ikad putovao zna kako izgleda život bez tog sluha. U Tokiju kava stoji petsto jena i taj broj ne znači ništa; turist stoji pred automatom i dijeli sa sto šezdeset, sporo, kao dijete koje slovka. Umoran od dijeljenja, drugog dana odustane i počne se ravnati po drugim znakovima: izgleda li lokal skupo, što uzimaju drugi, koliko je otprilike bilo jučer. Turist bez cjenovnog sluha nije postao gluplji. Postao je *vodljiviji* — njegove procjene više ne izviru iz vlastitog iskustva, nego iz okoline koju nije birao.

Prvoga siječnja 2023. gotovo četiri milijuna ljudi postalo je, u vlastitoj zemlji, upravo to: turisti. Sav cjenovni sluh, građen desetljećima, ostao je zapisan u jedinici koja je preko noći prestala postojati. Brojevi na policama više nisu zvučali ni ispravno ni pogrešno — nisu zvučali nikako. I zato je cijela zemlja počela množiti sa sedam i pol: to nije bila nostalgija, nego jedini način da se novi broj spoji sa starim sluhom. Konverzija u kune bila je proteza za amputirani osjećaj.

Ništa od toga nije mana onih koji su množili. To je cijena koju kognitivni sustav plaća kad mu se zamijeni mjera — i platio bi je jednako u Njemačkoj, gdje su za osjećaj poskupljenja nakon 2002. skovali riječ *Teuro* i proglasili je riječju godine,[5] i u svakoj od devetnaest zemalja koje su kroz istu promjenu prošle prije Hrvatske.

I sada se rečenica s početka ovog poglavlja može pročitati drugi put, s punim značenjem. Ako procjena vrijednosti ovisi o usporedbi, a usporedba ovisi o jedinici koju zadaje druga strana, tada postoji način da se od kupca uzme više a da broj na cjeniku ne poraste ni za lipu — jer se ne mijenja broj, nego mjera u kojoj se broj čita.

Zemlja kao laboratorij

Rečenica je teška optužba na račun ničega i nikoga — u njoj nema krivca, i to je namjerno. Ostatku knjige zadatak je pokazati tri stvari: da je mehanizam stvaran, da je mjerljiv, i da za njegov rad nije potrebna ničija zla namjera. Hrvatski siječanj 2023. tu je zato što je najbolje osvijetljeno mjesto na kojem se mehanizam može promatrati — ne zato što bi bio njegov najgori primjer.

Najbolje osvijetljeno, doslovno: nijedna zemlja u povijesti nije promijenila valutu pod jačim reflektorima. Četrnaest mjeseci dvojnih cijena na

svakom proizvodu. Državno praćenje sto tri artikla u devet gradova, iz mjeseca u mjesec. Europski statistički aparat koji mjeri učinak do na stotinku postotnog boda. Ankete percepcije prije, tijekom i poslije. Ako se igdje moglo dokazati da je zamjena valute maska za veliku pljačku — moglo se ovdje.

Nije se dokazalo. Izmjereni učinak: stotinke, jednokratno.

Od tada javna rasprava ima oblik rituala: jedna strana donese statistiku, druga račun iz konobe, i obje odu uvjerenije nego što su došle. Ritual ulazi u četvrtu godinu i proizveo je samo zamor, jer je postavljen kao suđenje — a suđenju treba krivac, pa se dokazi ne čitaju nego ispaljuju. U ovoj knjizi ta dva podatka nisu suprotstavljeni dokazi. Ona su zajedno jedan nalaz: moguće je da se cijene gotovo ne pomaknu, a da se sposobnost njihova uspoređivanja slomi tako temeljito da milijuni ljudi godinama poslije nose osjećaj prevare koju nijedan instrument ne može pronaći.

Ako je to moguće — a hrvatski slučaj pokazuje da jest — onda vrijedi i obrat, i on je mnogo važniji od svake rasprave o euru: sve što slabi usporedivost djeluje na kupca kao poskupljenje koje se ne vidi ni na jednom cjeniku i ne mjeri ni u jednom indeksu. Promjena valute samo je najveći i najjavniji član te obitelji. Ostali članovi ne dolaze uredbom i ne pišu se u novinama. Dolaze kao pretplata od 9,99 mjesečno umjesto cijene s ukupnim iznosom. Kao bodovi umjesto ostatka novca. Kao pakiranje koje je zadržalo cijenu i izgubilo desetinu sadržaja. Kao tarifa „od 19,99“, u kojoj je *od* jedina riječ koja radi. Kao karta za koncert kojoj se pristojbe pridruže tek na posljednjem koraku plaćanja, kad je odustajanje već skuplje od pristanka. Kao cijena leta koja se mijenja između dva osvježenja stranice.

Nijedna od tih pojava nije nova. Ono što je novo jest gustoća: kupac dvadeset prvog stoljeća prolazi kroz više promjena obračunske jedinice u jednom danu nego njegov djed u cijelom životu. Djed je jedinicu mijenjao ratom, raspadom države ili ulaskom u monetarnu uniju — dakle nekoliko puta, s pompom, sa svjedocima. Unuk je mijenja svaki put kad cijenu vidi kao ratu, kao bod, kao „samo danas“, kao mjesečno, kao žeton — dakle bešumno, i bez ijednog trenutka u kojem bi primijetio da se išta promijenilo.

O tome govori naslov knjige. *Zaokruženo naviše* nije opis onog siječnja kad su cjenici zaokruživali lipe — vidjeli smo, taj je račun bio gotovo pošten. Zaokružuje se drugdje: u svakoj situaciji u kojoj je usporedba učinjena dovoljno nezgodnom da se od nje odustane. Tamo gdje se ne uspoređuje, procjenjuje se odoka; a ono što se procjenjuje odoka, zaokružuje se — i nikad, ni slučajno, u korist onoga tko plaća.

Što knjiga tvrdi, a što ne tvrdi

Da ne bi bilo nesporazuma o tome kamo ovaj put vodi, teza knjige stane u dvije rečenice.

Prvo: kupac ima samo jednu stvarnu obranu — usporedbu. Informiranost, oprez, iskustvo, pa i samo znanje računanja: sve to dolazi na red tek nakon što je usporedba moguća, ili ne dolazi uopće.

Drugo: gotovo svaka promjena u načinu iskazivanja cijena u posljednjih pedeset godina učinila je usporedbu težom — a za to nije bila potrebna nijedna koordinirana odluka.

Ta je druga tvrdnja preširoka, i četrnaesto će je poglavlje morati suziti. Ali od nje se kreće, jer je u tom obliku izgovara svatko tko je ikad rekao da je „sve poskupjelo“.

Usporedba, izgovorena tako suho, zvuči kao jedna radnja. Zapravo su tri, i sve tri stanu u sekundu pred policom. Cijena se uspoređuje *s prošlošću* — koliko je ovo bilo prije; *sa susjedstvom* — koliko isto ovo stoji preko puta, kod drugog trgovca, drugog ponuđača; i *s vlastitim džepom* — koliko je ovo mene, u satima i odricanjima. Svaka od te tri osi može se onesposobiti zasebno, i svakoj je posvećen dio ove knjige: prošlost se briše zamjenom jedinice, susjedstvo cijenom koju svatko vidi drukčiju, a džep ratom koja je premala da bi se s ičim dala mjeriti.

Druga polovica druge rečenice najčudniji je dio knjige i zato dobiva vlastito poglavlje pred kraj. Jer razumno je upitati: ako je neusporedivost tako unosna, tko ju je smislio? Odgovor — da je nije smislio nitko, i da upravo zato tako dobro radi — zvuči kao izmotavanje sve dok se ne pokaže račun koji iza njega stoji. Pokazat će se, strpljivo, u trinaestom poglavlju; do tada neka ostane kao mjenica.

Put do tamo ima četiri dijela. Prvi, *Mjera*, ostaje u glavi: kako se broj čita, gdje procjena traži oslonac i zašto ga uvijek nađe — pa makar joj bio podmetnut. Drugi, *Laboratorij*, izlazi na teren: četiri zemlje koje su promijenile valutu, s ishodima dovoljno različitima da ruše svako jednostavno objašnjenje, i jedna — Brazil — koja je neusporedivost upotrijebila namjerno, kao lijek, i njome zaustavila hiperinflaciju. Nalaz koji vrijedi u oba smjera prestaje biti anegdota i postaje mehanizam. Treći, *Arhitektura*, vraća se kući, u svakodnevicu: pretplata, bod, rata, cijena koja se mijenja dok je se gleda — ista logika, samo bez uredbe i bez datuma stupanja na snagu. Četvrti, *Račun*, polaže tri najteža računa: zašto tržišno natjecanje ništa od ovoga ne popravlja, u čemu bi knjiga mogla biti u krivu, i koja je jedina mjera koja je usporedbu ikada stvarno vratila. Srednji od ta tri računa poglavlje je kakvo knjige ove vrste obično nemaju — cijelo poglavlje protiv ove knjige, u kojem se najjači protuar-

gumenti iznose bez ublažavanja, dva se prihvaćaju, teza se zbog njih sužava, i navodi se pet nalaza koji bi je opovrgnuli.

A budući da knjige o novcu obično obećavaju previše, red je popisati i što se ovdje neće naći.

Neće se tvrditi da su cijene izmišljene, inflacija izmišljena ili statistika kupljena. Stvarna inflacija u godinama oko hrvatskog prelaska bila je najviša u generaciji i pojela je stvaran dio stvarnih plaća; tko je u tim godinama osiromašio, nije žrtva optičke varke. Knjiga ne objašnjava zašto je život skup. Objašnjava zašto je *nemoguće provjeriti koliko je skup* — a to su različita pitanja s različitim krivcima.

Neće se nuditi trikovi. Žanr koji na ovakvu dijagnozu odgovara jutarnjim rutinama i mentalnim vježbama počiva na pretpostavci da je problem u čitatelju. Cijela ova knjiga dokaz je suprotne pretpostavke: ljudi koji su izgubili cjenovni sluh nisu ga izgubili zbog lijenosti, nego zato što im je promijenjena mjera — a mjera se ne vraća vježbom, kao što se ni jezik ne uči snagom volje u tjedan dana.

I neće se pokazivati prstom. U knjizi nema poglavlja o pohlepnim trgovcima ni o zavjeri banaka, ne zato što bi trgovci bili sveci, nego zato što mehanizam koji se ovdje opisuje radi i bez ijednog pokvarenog sudionika — što je, ako se dobro razmisli, gora vijest od svake zavjere. Zavjera se može raskrinkati i razbiti. Ravnoteža ne može; ravnoteža se može samo razumjeti, pa promijeniti pravila igre koja je proizvode.

Pitanje s kojim se ulazi

Ostaje dug iz prvog prizora, i on će voditi sljedećih nekoliko poglavlja.

U zemlji o kojoj je ovdje riječ i danas, u ljeto 2026., postoji valuta u kojoj se ne može platiti ništa, nigdje, nikome. Nema je u novčanicima, nema

je u bankomatima; kovanice s kunom od početka 2026. ne mogu se ni zamijeniti.[4] Pa ipak, ta mrtva valuta obavlja posao koji nijedna živa ne može: u njoj se *provjerava*. Kilogram grožđa na tržnici, račun iz bistroa, majstorova ponuda — sve to ruka i dalje množi sa 7,53450, i rezultat tog množenja izaziva stvarne osjećaje, donosi stvarne odluke, mijenja stvarno ponašanje.

Ni to, uostalom, nije prvi put. U istim je glavama nekoć živjela njemačka marka — valuta u kojoj se ovdje desetljećima štedjelo i ugovaralo, premda se njome u dućanu nije moglo kupiti ništa. Marka je umrla 2002., a njemačke su glave posegnule za istom protezom: riječ *Teuro*, izabrana te godine za riječ godine, nije bila ekonomski nalaz nego zvuk istog množenja na drugom jeziku.[5] Mrtve valute, pokazuje se, žive u glavama dulje nego u novčanicima — ne kao uspomena, nego kao mjerilo na dužnosti.

Na prvi pogled, to je samo navika koja izumire, folklor prijelaznog razdoblja. Na drugi pogled — a drugi je pogled posao drugog dijela ove knjige — to je nešto mnogo preciznije: milijuni ljudi svakodnevno uspoređuju današnju cijenu s mjerilom koje je stalo kad je kuna prestala biti novac i od tada se nije pomaknulo niti će se ikada pomaknuti. Uspoređuju, a da usporedba nigdje ne prikazuje svoj datum.

Što se točno događa u tom množenju — zašto se osjeća kao provjera, a radi kao nešto sasvim drugo — ne može se razumjeti bez jednog starog otkrića koje je ekonomska znanost imenovala još 1928., zatim ga desetljećima gurala na marginu kao nedostojno ozbiljne teorije, da bi ga na kraju stoljeća eksperimenti vratili na stol, a početkom ovoga snimke mozga smjestile točno na mjesto gdje se donose odluke o vrijednosti.

Zove se novčana iluzija. I počinje, kao i sve u ovoj knjizi, jednim brojem koji izgleda nevino.

BESPLATNI ULOMAK · SERIJA NOVAC

Zaokruženo naviše

Ovo je bio besplatni ulomak. U cijelom izdanju čeka te još:

- Novčana iluzija koju je Fisher imenovao 1928.
- Teuro, Hrvatska 2023., Bugarska 2026. i Brazil 1994.
- Mjesečne cijene, bodovi i cijene koje se mijenjaju dok ih gledaš
- Zašto se poštenoj tvrtki transparentnost rijetko isplati
- Kako ponovno računati

Cijelo izdanje · 25 €

177 stranica · preuzimanje odmah nakon plaćanja · bez pretplate
Povrat novca u 14 dana: javi nam se i napiši što ti je nedostajalo.

Kupnja: payhip.com/b/It57T